

име ний трѣба да разбираме Източния Балканъ, особно отъ Марашкия проходъ до морето. И до днесъ въ Ст.-Планина, никоя нейна часть не е прошарена съ тъй чести слѣди отъ гжсто тукъ турско население, както тая между казания проходъ и морето. Това не бѣ случайно, а което е важно, сѣвероизточниятъ кѣтъ на България бѣ прѣдметъ на особно внимание отъ страна на новитѣ побѣдители, а колкото се отнася за Сѣверна България, нека имаме прѣдъ видъ обстоятелството, че Добруджа бѣ заселена още въ 1392 г. съ татари, които кжсно до падането на Гереевци се наричаха Добрузъ. Турски поселенци около Видинъ и Никополъ, край турски гарнизони по тия краища, е имало още въ 1396 г., дѣто при една доволно изкривена номенклатура, очевиднотъ Фроасаръ ни забавлява и съ романтични сцени.

Сливенъ, ако и доволно настрана отъ Одринъ, прѣзъ епохата на турското междуцарствие слѣдъ смъртъта на Баязида, при върлуването на Муса и най-послѣ при привършенитѣ завоевания въ П-ва съ падането на Ц-дъ, ще е игралъ извѣстна роль край театра на тъй интереснитѣ движения. Подобно на всички подбалкански краища, прошарени още при Мурада I съ турски колонисти, сливенскитѣ плодородни околности и богатства напълно сж отговаряли на турскитѣ изисквания. Турцитѣ бѣха повечето скотовѣдци, а като прѣселени въ П-ва върху наготово обработени земи и при богати стада, тѣ прѣнебрѣгнаха старото си занятие за да го проявятъ съ слѣди само въ прѣселенитѣ тукъ карамански коняри или юруци и се облѣгнаха върху гърба на побѣденитѣ, раята. Като петвѣковни тукъ поселенци, тѣ почнаха съ меча и свършиха съ султанлъка, деребейството.

Сливенъ за послѣденъ пжтъ споменатъ отъ Кантакюзина още прѣди падането на България, не се чува прѣзъ началото на робството до лова на Мохамеда IV, който е идвалъ тукъ, до пжтуването на Х. Калфа и Кримския ханъ Селимъ Герей—все въ края на XVII-то столѣтие. Свидѣтель на не безшумни произшествия въ и около него отъ 1388 г. нататкъ, свѣдѣнїята за тѣхъ можеха да се черпятъ отъ затрититѣ за насъ мѣстни паметници, а главно турски. Заварената тукъ турска архива прѣзъ 1878 г. е била разпиляна и унищожена отъ сжщитѣ българи, които днесъ се оплакватъ, „че турцитѣ прахосали много старини“.